

РЕШЕНИЕ

№36

гр. Перник, 04 април 2012 год.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд - Перник, в публично съдебно заседание на осми март две хиляди и дванадесета година в състав:

СЪДИЯ: Емилия Иванова

при секретаря А.М., като разгледа докладваното от съдията **адм. дело № 26** по описа на съда за **2012 г.**, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 84, ал. 6 от Семейния кодекс/СК/.

Образувано е по жалба на **И.К.К.,*****, с настоящ адрес: гр.Перник, кв. Хумни дол, срещу Заповед № ЗД-РД 01/135 от 27.12.2011 г. на Директора на Регионална дирекция за Социално подпомагане - Перник. Иска се отмяна на атакуваната заповед, тъй като жалбоподателката има желание сама да отглежда и възпитава детето си – Марияна Иванкова К.. В този смисъл намира издадената заповед за незаконосъобразна.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от оспорващата, като твърди, че има условия да се грижи за детето.

Ответникът по жалбата - Директорът на Регионална дирекция за Социално подпомагане - Перник, чрез процесуален представител, оспорва основателността на жалбата и моли съдът да я отхвърли, тъй като обжалваният акт е законосъобразен.

Административен съд - Перник, след преценка на събраните по делото доказателства, становищата на страните и проверка на оспорвания административен акт по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, намира за установено следното:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е от лице, което пряко е засегнато от издадения и обжалван административен акт, с правен интерес от оспорването по смисъла на чл.147 ал.1 от АПК. Спазен е предвидения срок по чл.149, ал.1 от АПК.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Детето **М.И.К.***** е родено от майка **И.К.К.*****. Майката е пълнолетна и по делото няма каквито и да било данни да е поставена под пълно или частично запрещение. Произходът по баща е неустановен, видно от представеното по делото удостоверение за раждане на детето. От момента на раждането до юли месец на 2009 г. за него са полагани грижи от майката. С няколко съдебни акта, както и на основание заповед 075 от 06.07.2009 г. на Директор Д "СП" Перник, е постановено периодично детето да се отглежда в социален дом – ДДЛРГ***.

Със заповед № ЗД-802-0015/21.02.2011 г. на Директора на Дирекция "Социално подпомагане" Радомир, е било разпоредено детето да остане за отглеждане в Дом за деца ***, а на основание този административен акт, РС Радомир е постанови детето да остане в дома за срок от три години /вж. решение по гр. дело 1087/2011 г. по описа на

РРС/. Настаняването е извършено на основание чл. 27, ал. 1, във връзка с чл. 25, ал. 1, т. 2 и 3 от Закона за закрила на детето. Решението на районен съд е влязло в сила и в момента, за детето се полагат грижи от социалните служби в дома в ***.

С писмо № ЗД-94ИИ-0011/22.02.2011 г., Директорът на Дирекция "Социално подпомагане" – Радомир е уведомил майката на детето - жалбоподателката по делото, за предпоставките при наличието на които детето ще бъде вписано в регистъра за пълно осиновяване. Писмото не е получено лично от жалбоподателката, тъй като същата се е местила на различни адреси – от гр.Кюстендил в гр.Перник, за което социалните работници при изготвяне на плана за действие с детето и социалния доклад са направили необходимите отметки. В този смисъл е и поставянето на съобщение, препис от който е приложен по административната преписка. Следва да се отбележи, че на оспорващата са били изпращани в предходен период и други такива писма, по които същата не е реагирала, съобразно указанията на административния орган.

Със обжалваната заповед № ЗД-РД 01/135 от 27.12.2011 г. на Директора на Регионална дирекция за Социално подпомагане - Перник, издадена, на основание чл. 84, ал. 2 и ал.6 от СК, във връзка с чл. 11, ал. 1 и чл. 12, ал. 1 от Наредба № РД 07-7/05.10.2010 на МТСП, е разпоредено вписването на детето М.И.К.*** в регистъра за пълно осиновяване.

Заповедта не съдържа мотивна част, но от приложенията изготвени от административния орган, както и от материалите по административната преписка, послужила като основание за издаването на заповедта за настоящия съдебен състав е безспорно установено обстоятелството, че детето пребивава в специализирана институция, където е настанено по съдебен ред, повече от година. Майката на детето не е поискала прекратяване на настаняването или промяна на мярката за закрила с цел отглеждане на детето в семейна среда.

Приложената молба от 12.04.2010 г., с която оспорващата е искала да ѝ бъдат върнати трите деца, за които се полагат грижи в ДДЛРГ е изолирана, същата не е била уважена предвид следващи доклади и съдебни решения и не е годно доказателство, от което да се правят изводи, че майката е в състояние да се грижи за тези деца. Към момента на приключване на устните състезания детето продължава да е настанено в специализирана институция, като от страна на майката и не правено формално искане за прекратяване на настаняването или за промяна на мярката за закрила с цел отглеждане на детето в семейна среда, въпреки декларираното желание пред съда за отглеждане на детето.

От приложените по делото декларации от Директора на ДДЛРГ се установи, че майката посещава детето в дома изключително рядко. Не се установи наличието на инициатива от страна на майката за прекратяване на настаняването или за промяна на мярката за закрила по отношение на детето. Оспорващата не е в състояние да докаже наличието на възможност, стояща извън субективните нагласи и желания на майката да полага грижи за детето в семейна среда.

Въз основа на установеното от фактическа страна, съдът прави следните изводи:

Заповедта с правно основание чл. 84, ал.2 от СК, която е предмет на настоящото производство, е издадена от компетентен орган, в предвидената от закона форма. В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Заповедта съответства и на целта на закона, която е да се даде възможност на децата, чиито родители не полагат грижи за тях и фактически са се дезинтересирали от тях, да бъдат отглеждани и възпитавани в семейна среда чрез пълното им осиновяване от други лица посредством вписването им в регистъра. Съдът намира, че обжалваната заповед съответства на материалния закон, тъй като са били налице предвидените в закона материалноправни предпоставки за

издаването ѝ - детето е било настанено за отглеждане по съдебен ред в специализирана институция, майката на детето не е предприела действия за прекратяване на настаняването или за промяна на мярката за закрила по отношение на детето с цел отглеждане на детето в семейна среда, въпреки, че е била надлежно уведомена за последиците от липсата на подобни действия. Такава инициатива не е предприета и към момента на приключване на устните състезания.

Налице са предпоставките по чл. 84, ал. 2 от СК, тъй като детето е настанено по съдебен ред в специализирана институция, където пребивава повече от две години и майката, която е единствения известен родител на детето, не е поискала прекратяване на настаняването или промяна на мярката за закрила с цел отглеждане на детето в семейна среда. Не се сочат никакви обективни причини за неизпълнение на задължението на майката да поиска прекратяване на настаняването на детето или промяна на мярката за закрила. В тази връзка обосновано съдът не е задължен да обърне внимание на факта, че въпреки устно декларираното желание от страна на майката същата е манифестирала пасивно поведение, по родителските си задължения. Не са предприети никакви мерки в тази насока, включително до приключване на производството, което за прецизност следва да се отчете като основание за приложимостта на разпоредбата на чл. 93, ал. 2 от СК. В пълно противоречие с декларираното намерение за отглеждане на детето е поведението на майката, която е посещавала детето рядко, като за периода 2009 г. - 2011г., е установено, че е посетила детето общо два пъти, и веднъж е гостувало при нея. Правено е искане до администрацията за връщане на децата, но това е изолиран акт, който преценен в съвкупност с другите писмени доказателства по делото не променя крайния извод, че жалбоподателката не е в състояние да осигури необходимите битови условия и сигурност за отглеждане на детето си.

Във връзка с горното, решаващият състав намира, че оспореният акт е издаден от компетентен орган и в предписаната от закона форма, при спазване на административно производствените правила и в съответствие с приложимите материално правни норми, както и с целта на закона, поради което жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

Разноски по делото не са претендирани.

Водим от горното и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, **съдът**

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И.К.К. ЕГН *****,*** срещу Заповед № 3Д-РД 01/135 от 27.12.2011г. на Директора на Регионална дирекция за Социално подпомагане - Перник.

Решението подлежи на обжалване в четиринадесет дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ:/п/